

La Comédiathèque

FredAGen den 13 : e

Jean-Pierre Martinez

Texten till denna pjäs kan laddas ner gratis.

Uppföranderätten, som utgör en skälig ersättning för författarens arbete, är dock en lagstadgad skyldighet. Oavsett om du är amatör eller professionell måste du ansöka om tillstånd för att uppföra pjäsen och betala motsvarande royalty för produktionen. För att kontakta Jean-Pierre Martinez och ansöka om tillstånd att uppföra ett av hans verk:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Fredagen den 13:e

Jean-Pierre Martinez

Översättning och bearbetning av författaren

Johan och Kristina har bjudit två av sina vänner på middag hemma hos sig i London. Natalie anländer utan sin man Patrik, förtvivlad efter att just ha fått veta att planet som skulle föra honom hem har störtat i havet. Tillsammans med den kanske blivande änkan väntar de spánt på besked om Patrik finns bland de överlevande... och får samtidigt veta att de har vunnit kvällens storvinst på lotteriet. Från och med då gäller det framför allt att hålla känslorna under kontroll. Och detta är bara början på en händelserik kväll, fylld av vändningar, överraskningar och avslöjanden.

ROLLER

Johan

Kristina

Natalie

Patrik (valfri)

*Pjäsen finns även i versioner för
2 män och 1 kvinna, 3 män eller 3 kvinnor.*

© La Comédiathèque

Vardagsrummet i en bohemisk lägenhet i Stockholm. En avantgardistisk målning står på golvet lutad mot fondväggen. Resten är redan nedpackat i flyttkartonger. I ett hörn står en julgran med ljusslingor. Scenen är tom. Telefonen ringer och telefonsvararens hälsningsfras hörs:

Johan (röst från telefonsvararen) – Hej! Du har kommit till Johan och Kristina. Vi är tillfälligt upptagna hos Ekobrottsmyndigheten på grund av en liten skatteaffär, men lämna gärna ett meddelande efter pipet. Vi ringer tillbaka så fort vi blir utsläppta. Varsågod, ordet är ditt...

Ett pip hörs, följt av meddelandet som lämnas:

Patrik (röst från telefonsvararen) – Tjena, det är Patrik. Läget? Ja, just det, du kan ju inte svara... Det gäller fortfarande i kväll, men...

Johan kommer in med en matkasse från Lidl i ena handen och ett bröd under armen. Eftersom han har händerna fulla bryr han sig inte om att svara utan lyssnar på resten av meddelandet.

Patrik (röst från telefonsvararen) – ... vi blir nog lite sena, kanske vid halv nio. Mitt plan landar på Skavsta. Jag ska bara hoppa på flygbussen, lämna väskan hemma och sedan åka hit med Natalie... Förresten, tack för resväskan. Jag tar med den tillbaka. Vi ses snart! Och gör inget märkvärdigt, va? Det är bara en middag mellan vänner...

Johan går ut i köket med kassarna och kommer tillbaka med en billig bag-in-box. Han tar av sig jackan och plockar fram en vinkaraff ur ett skåp. Han öppnar kartongen, sätter en tratt i karaffen och börjar hälla. Kristina kommer in.

Kristina – Hej! Hur är det?

Johan – Patrik ringde. De blir lite sena.

Kristina – Tur det, för vi är inte direkt ute i god tid...

Hon tar av sig kappan.

Kristina – Herregud vad kallt det är. Det är ju kallare här inne än ute...

Johan – Jag stängde av värmen. Vi skulle ju spara pengar, eller hur?

Kristina lägger till slut märke till vad han håller på med.

Kristina (förvånad) – Vad gör du?

Johan – Som du ser, jag håller upp vinet på karaff. Vin ska tydligen få andas lite innan man dricker det. Då smakar det bättre.

Kristina – Det var kanske inte riktigt värt att investera i en stor årgång... Om jag får välja sparar jag hellre in på vinet än på värmen.

Johan – Det är ett enkelt bordsvin. Fråga mig inte från vilket land. Inte inom EU, i alla fall. Billigaste boxen på Systembolaget. Ett riktigt julfynd...

Kristina – Så varför håller du upp det på karaff?

Johan (*ironiskt*) – Sommelieren på Systembolaget rekommenderade det. Så att den här dyrbara nektarn kan utveckla alla sina subtila toner av röda bär och vanilj. Med en lätt eftersmak av druva... (*Blir allvarlig igen.*) Vad tycker du? Ska vi ställa hela boxen på bordet i stället?

Kristina – Jaha, okej...

Johan – Och det kan knappast skada den här blaskan att få lite syre. Billigt vin är som kranvatten. Bäst att låta det stå en stund innan man dricker, så de giftiga gaserna hinner avdunsta och tungmetallerna sjunker till botten...

Kristina – Har du handlat?

Johan – Jag köpte en fryst kronärtskockspaj på Lidl. Det är bara att värma den.

Kristina – En kronärtskockspaj?

Johan – Den var på extrapris... Med lite sallad till...

Kristina – Okej, jag fixar något att dricka före maten.

Kristina börjar plocka fram glas.

Kristina – Var du på Arbetsförmedlingen?

Johan – Japp...

Kristina – Och?

Johan – De föreslog en praktikplats...

Kristina – En praktikplats...?

Johan – Hos en restauratör.

Kristina – Perfekt... Det var väl det du ville?

Johan – En konstrestauratör.

Kristina – En konstrestauratör? Men du är utbildad kock!

Johan – Arbetsförmedlingen, du vet... De måste ha blandat ihop det.

Kristina – Men du sa väl att du var kökschef? Vad svarade de?

Johan – Att man måste vara flexibel på arbetsmarknaden numera...

Kristina – Det är ju helt vansinnigt. Innan du blev av med jobbet ledde du ett helt köksteam på ett hotell. Vad ska du leda hos en konstrestauratör?

Johan – Tavlör... Men lugn, hemma får jag fortsätta vara din mästarkock... med stor slev.

Kristina – Idiot. Gick du dit?

Johan (*vänder sig mot tavlan*) – Jag passade på att få vår tavla värderad...

Kristina – Just det... Den där skitmålningen du köpte för en förmögenhet för tio år sedan av din kompis från Konstfack...

Johan – Det var precis efter hans första självmordsförsök. Jag ville hjälpa honom. Och så tänkte jag att den bara kunde stiga i värde...

Kristina – Om den åtminstone kunde betala värmen... Nå, vad värderade din restauratör det där mästerverket till?

Johan – Runt tusen kronor...

Kristina – Du gav femton tusen för den!

Johan – Ja, men såg du vad som hände med Van Goghs priser efter att han dog?

Kristina – Då får vi väl hoppas att ditt målargeni lyckas med nästa självmordsförsök innan vi själva fryser ihjäl... Och vi kan inte ens hoppas att ramen ska bli värd något. Det finns ju ingen.

Johan – Det är problemet med modern konst...

Kristina – Jag hoppas i alla fall att Patrik betalar tillbaka de tio tusen kronor som du så generöst lånade honom. Då kanske vi kan betala förrådet medan vi väntar på den där hyresrätten som din kompis på kommunen lovade oss... Har du pratat med honom om det?

Johan – Med vem?

Kristina – Med Patrik! Om våra tio tusen!

Johan – Jag vet inte om det är rätt läge... Han har det inte så lätt heller. Elgiganten har omplacerat honom till ett callcenter i Malmö. Fattar du? Malmö! Han var personalchef på huvudkontoret i Stockholm... Och Natalie jobbar bara deltid som lärare...

Kristina – Ja, och jag jobbar tre deltider på samma gång! Ändå har vi inte råd med räkningarna!

Johan – Okej, jag tar upp det med honom i kväll...

Telefonen ringer.

Kristina – Det är säkert de... *(Svarar.)* Hallå...? Hej Natalie, hur är det? Jaha... Nej, nej, inga problem, Natalie... Okej, vi väntar på dig... Vi ses snart, Natalie... *(Lägger på.)* Det var Natalie...

Johan – Jag vet inte varför, men när du svarade och sa ”hej Natalie” fick jag direkt en känsla av att det var hon...

Kristina – Patriks flyg är försenat, så hon kommer hit ensam med bilen...

Johan – Och han då?

Kristina – Hon lämnade ett meddelande på hans röstbrevlåda och bad honom komma direkt hit. Vi får väl börja med fördrinken utan honom...

Johan – Vilken idé att flyga hem från Malmö...

Kristina – Ja... Särskilt när han landar på Skavsta. Men med lågprisflyg nuförtiden kan en tur och retur till Malmö vara billigare än en SL-biljett...

Johan går fram till henne och tar henne i famnen.

Johan – Kom igen. Vi kommer att klara oss.

Kristina – Självklart... Så länge vi har varandra kan väl inget riktigt allvarligt hända?

Johan – Jag dricker hellre billigt boxvin med dig än Veuve Clicquot med vem som helst.

Kristina – Vår tur kommer att vända, det känner jag. Det är snart jul. Och i dag är det fredagen den trettonde, eller hur?

Johan – Vi kanske vinner på Lotto.

Kristina – Vi spelar ju inte...

Johan – Jag köpte en rad på Pressbyrån när vi var och hälsade på din mamma i Nynäshamn... Jag spelade mitt ärendenummer hos Arbetsförmedlingen.

Kristina – Nu känner jag mig genast mycket lugnare...

De kysser varandra.

Johan – Och Natalie? Är hon på väg?

Kristina – Hon har kört runt här nere i en kvart och letat parkeringsplats...

Johan – Ja... I det här området, vid den här tiden...

Kristina – Om de hade en Smart som vi i stället för den där stora Mercedes-SUV:n skulle det vara lättare att parkera.

Johan – De har faktiskt två barn. Det finns bara två platser i en Smart.

Kristina – Då kan de väl nöja sig med en liten Yaris! Jag trodde de hade ont om pengar...

Johan – Framför allt borde hon lära sig fickparkera...

Kristina börjar ställa fram flaskor. Det ringer på dörren.

Kristina – Där ser du, du är bara elak... Hon lyckades ju parkera till slut. Öppnar du?

Johan går och öppnar.

Johan – Hej Natalie! Men vad är det med dig? Du är alldeles vit. Du ser ut som om du sett ett lik...

Natalie kommer in tillsammans med Johan. Hon har en flaska champagne i handen och ser fullständigt förkrossad ut.

Natalie (gråtande) – Du anar inte hur rätt du har...

Kristina skyndar fram, orolig.

Kristina – Men vad har hänt, Natalie?

Natalie – Jag skulle precis stänga av bilradion och gå ur bilen. Det var nyheter. Patriks flygplan har störtat i havet...

Johan – I havet?

Kristina – Är du säker på att det var hans plan?

Johan – Han kom ju från Malmö...

Natalie – Det var ett lågprisflyg med byte i Gdańsk. De sa både flygnumret och bolagets namn. Det råder ingen tvekan. Planet har försvunnit över Östersjön...

Natalie brister ut i gråt. Johan och Kristina utbyter en hjälplös blick.

Kristina – Hördu, de kanske hittar honom...

Johan – Östersjön är ju inte så stor...

Kristina – Piloten kanske lyckades nödlanda på vattnet...

Johan – Mellan två färjor...

Kristina – Det har hänt förut...

Johan – Inte särskilt ofta, men det har hänt...

Natalie – Tror ni det...?

Kristina – Vad sa de på radion? Sa de att det inte fanns några överlevande?

Natalie – De vet inte än...

Kristina – Där ser du!

Johan – Och flyget är trots allt fortfarande det säkraste transportmedlet i världen! Statistiskt sett är risken att dö i en flygolycka typ en på miljonen. Ungefär samma chans som att vinna på lotto, så...

Kristina ger honom en förfärad blick.

Natalie (förkrossad) – Och så måste det hända Patrik... Jag sa åt honom att inte flyga på fredagen den trettonde...

Johan – Det är i alla fall bara Östersjön... De hittar åtminstone de svarta lådorna...

Natalie bryter ihop på nytt.

Natalie – Herregud, vad ska jag ta mig till utan honom? Med två barn och bolånet...

Johan och Kristina ser hjälplöst på varandra, utan att riktigt veta vad de ska göra.

Natalie (patetiskt) – Och vi som fortfarande är skyldiga er tio tusen...

Kristina – Men Natalie, vad pratar du om? Det är väl inte problemet nu!

Natalie räcker champagneflaskan till Johan.

Natalie – Här... Jag hade med mig champagne för att tacka er. Om jag bara hade vetat...

Johan – Veuve Clicquot... Du snålade inte direkt.

Natalie – Det här är en mardröm... Säg att det inte är sant!

Johan – Det är väl inget skämt?

Kristina ger honom en mördande blick.

Kristina – Kom, sätt dig. Vi sätter på tv:n och ser om det kommit några nyheter, okej?

Kristina sätter på tv:n. Det är reklam.

Kommentator (röst utanför scenen) – Ser du skillnaden mellan de här två kistorna? Priset! Kistlagret – för livet är redan dyrt nog... (*Kristina byter kanal.*) Lejonet, i dag är verkligen inte din lyckodag...

Natalie – Jag är Lejon...

Kommentator (röst utanför scenen) – Undvik resor...

Kristina – Men det var ju inte du som satt på planet...

Kommentator (röst utanför scenen) – Och om du absolut måste resa, välj tåget framför flyget...

Natalie – Patrik är också Lejon...

Kristina – Vi tar radion i stället...

Kommentator (röst utanför scenen) – ... 600 miljoner kronor. Så stor är superjackpotten i den särskilda dragningen denna fredag den trettonde. Dragningen om ett ögonblick... (*Kristina byter station.*) Vi har fortfarande inga besked om flyg 32 B från Budget Wings, på väg från Malmö till Stockholm Skavsta via Gdańsk...

Natalie – Ser ni? Det är hans flyg.

Kommentator (röst utanför scenen) – Piloten ska ha sänt en nödsignal strax innan flygplanet försvann från radarn. Vi återkommer naturligtvis så snart vi får mer information...

Kristina stänger av radion.

Kristina – Vi måste vänta... Det finns inget annat att göra just nu. Jag håller upp något åt dig. Det kanske lugnar dig lite.

Johan – Vi ska väl inte öppna champagnen...

Natalie (*får syn på karaffen*) – Jag tar ett glas vin. Det är ju redan öppet...

Kristina – Är du säker på att du inte vill ha något annat?

Natalie – Det blir bra, jag lovar...

Johan håller upp ett glas och räcker det till Natalie. Hon tömmer det i ett svep medan de två andra ser oroligt på henne.

Natalie (till Johan) – Du ser... Efter det här har jag tappat smaken för allt. Jag kan inte ens uppskatta ett riktigt fint vin längre...

Johan – Nej...

Natalie – Herregud, mamma!

Kristina – Var hon också med på planet?

Natalie – Barnen är hos henne. Tänk om de tittar på tv...

Natalie slår snabbt ett nummer på mobilen.

Natalie – Hallå, mamma? Ja, jag vet, jag har hört... Barnen tittar väl inte på tv? De har lagt sig? (*Suckar av lättnad.*) Nej, jag orkar verkligen inte prata om det nu... Jag ringer dig senare, okej? Och spara kondoleanserna till dess... Han är faktiskt inte död än, eller hur? Ja, det är möjligt, men det är inte säkert än, så om du ursäktar... Du har alltid avskytt honom ändå... Hur många gånger har du sagt att han inte var rätt man för mig? Att jag kunde ha fått någon bättre... Men för fan!

Natalie lägger på, ursinnig. Johan och Kristina ser på henne, både generade och medkännande.

Natalie – Hon har aldrig tålt Patrik... Jag är säker på att hon innerst inne är glad.

Kristina – Säg inte så...

Natalie – På vår bröllopsdag skyllde hon på att pappa var sjuk för att slippa komma...

Johan – Men din pappa var ju faktiskt sjuk, eller hur? Han dog några månader senare...

Natalie – Ja, samma dag som Max föddes... Bara för att jävlas med mig.

Kristina – Vill du att jag hämtar något lugnande?

Natalie – Förlåt att jag kommer med allt det här... Jag vill inte förstöra hela kvällen för er. (*Reser sig.*) Det är nog bäst att jag går...

Kristina – Men Natalie! Vi är väl vänner? Vad är det annars för mening med vänner om man inte kan luta sig mot dem när något sånt här händer?

Natalie (*sätter sig igen*) – Jag visste att jag kunde räkna med er... Och om jag ska vara ärlig har jag ingen lust att sitta ensam hemma framför julgranen, klistrad vid radion i väntan på domen...

Johan – Vi kanske borde lyssna om det kommit något nytt...

Natalie – Jag vet inte om jag vill veta... (*En paus.*) Okej, sätt på den...

Kristina – Okej.

Kristina sätter på radion igen.

Kommentator (röst utanför scenen) – ... Flygplan som söker av området har upptäckt en stor oljefläck på vattenytan. Det är ännu oklart om den kommer från Budget Wings-planet som, som vi tidigare rapporterat, störtade i Östersjön för knappt en timme sedan. Vi väntar på kontakt med vår reporter ombord på en av räddningshelikoptrarna... Och under tiden, utan vidare övergång: resultatet i kvällens Lotto...

Natalie – En fotogenfläck... Då har planet verkligen störtat. Hur skulle någon kunna ha överlevt...?

Johan och Kristina vet inte riktigt vad de ska säga för att trösta henne.

Kommentator (röst utanför scenen) – ... De vinnande siffrorna är alltså 1, 5, 2, 7, 9, 6, med tilläggsnummer 10...

Johan stelnar till.

Kristina – Om piloten lyckades få ner planet på vattnet kan några passagerare ha hunnit ta sig ut innan det sjönk...

Kommentator (röst utanför scenen) – Den lycklige vinnaren får alltså den nätta summan 600 miljoner kronor. En summa som öppnar helt nya möjligheter för framtiden...

Kristina stänger av radion.

Johan – Det är...

Natalie – Vadå?

Johan – Nej, nej, inget...

Kristina – Du har flugit förut. Tänk på vad kabinpersonalen säger före start. Syrgasmaskerna som faller ner automatiskt, flytvästarna under sätena, nödutgångarna, evakueringsrutschkanorna... Det finns ju rutiner för nödlägen. Allt är förberett.

Johan tar så diskret han kan upp ett papper från Arbetsförmedlingen ur fickan och tittar på det.

Natalie – Kabinpersonalen... Jo, titta på dem gör Patrik gärna. Men lyssna på vad de säger... Du vet hur män är.

Johan – Helvete!

Natalie – Ta Johan till exempel. Vet du vad de säger, Johan?

Johan blir tagen på sängen.

Johan – Va? Vilka?

Natalie (till Kristina) – Ser du... Vad var det jag sa?

Kristina (*till Johan*) – Flygvärdinnan. Vad säger hon före start? Om det blir... tryckfall i kabinen.

Johan (*tappar helt tråden*) – Eh... Fallskärmarna ligger under sätena, snorkeln faller ner från taket och simfötterna finns i handskfacket... allt det där?

Kristina ger Johan en förebrående blick.

Kristina (*till Natalie*) – Och ingen har ringt dig?

Natalie – Patrik ligger säkert redan på Östersjöns botten. Hur skulle han kunna ringa?

Helt frånvarande sätter Johan på tv:n igen.

Kommentator (*röst utanför scenen*) – Vi upprepar: de vinnande siffrorna i kvällens superdragning denna fredag den trettonde är 1, 5, 2, 7, 9, 6. Tilläggsnummer 10. Vinstsumman är 600 miljoner kronor...

Johan tittar på pappret från Arbetsförmedlingen igen.

Johan – Helvete...

Kristina stänger av tv:n.

Kristina – Nej, jag menar... Det måste finnas någon krisgrupp. I sådana här situationer ordnar de alltid krisstöd... Någon som kontaktar anhöriga, hjälper dem... allt sånt.

Johan (*till Kristina*) – Kan jag få säga en sak?

Kristina – Vadå?

Johan – I enrum...

Natalies mobil börjar ringa.

Kristina – Där ser du, det är säkert de...

Natalie – Jag vet inte om jag vill veta...

Telefonen fortsätter ringa.

Kristina – Vill du att jag svarar åt dig?

Natalie – Ja... snälla.

Kristina svarar.

Kristina – Hallå... Ja... Nej... Jaså... Jaha... Nej, nej... Jo, jo, självklart är vi glada. Okej, tack...

Kristina lägger ifrån sig telefonen.

Natalie – Nå?

Kristina (*som i trance*) – Det var din gynekolog... Angående blodprovet.

Natalie – Och?

Kristina – Du... du är faktiskt gravid.

Natalie (*förkrossad*) – Herregud...

Kristina – Vill du ha ett glas vin till?

Natalie – Ja, tack...

Kristina fyller på Natalies glas.

Johan (*till Kristina*) – Eh... Jag måste verkligen berätta en sak...

Kristina (*till Johan*) – Tror du verkligen att det här är rätt tillfälle?

Johan – Det är väldigt viktigt, jag lovar...

Natalies blick faller på tavlan.

Natalie – Den där tavlan är verkligen konstig, tycker ni inte?

Kristina – Eh... Jo, lite...

Kristina räcker henne glaset.

Natalie – Han som målade den måste ha varit ordentligt deprimerad. (*Till Johan.*) Är det en kompis till dig?

Johan – Ja, typ... Han är ungrare, tror jag.

Natalie – Ja, det syns. (*Till Johan.*) Har han tagit livet av sig?

Kristina – Inte än, tyvärr...

Natalie tömmer glaset i ett svep.

Natalie (*till Kristina*) – Här, ge mig ett till...

Kristina – Du borde kanske inte dricka så mycket. Inte i ditt tillstånd...

Johan (*vet inte vad han ska säga*) – Jaha, så ni väntar tillökning?

Kristina blänger på honom.

Johan (*till Kristina*) – Jag måste verkligen prata med dig...

Natalie – Du har rätt, det snurrar i huvudet. Jag går ut på balkongen och tar lite luft.

Kristina – Vill du att jag följer med?

Natalie – Tack, men jag behöver vara ensam en stund...

Kristina – Okej.

Natalie går ut på balkongen. Johan väntar otåligt tills hon är utom synhåll.

Johan – Du kommer aldrig att gissa vad som har hänt oss!

Kristina (*frånvarande*) – Gravid... Kan du fatta det?

Johan – Är du gravid? Men det är ju fantastiskt! För en kvart sedan hade jag sett det som en naturkatastrof. Men nu ser jag plötsligt allt från den ljusa sidan. Vet du varför?

Kristina – Men det är inte jag som är gravid!

Johan – Jaså?

Kristina – Det stämmer verkligen att ni män inte lyssnar när man pratar med er...

Johan – Vem är gravid då?

Kristina – Natalie! Kan du fatta? Samma dag får hon veta att hennes man har försvunnit i en flygolycka och att hon väntar barn med honom...

Johan – Hur vet du att det är hans?

Kristina (*häpen*) – Jag vet inte... Kvinnlig intuition? De två första är hans, Patrik är hennes man... Det var liksom det första namnet som dök upp. Dumt, va?

Johan – Okej, men det är inte det som är grejen... Vet du vad?

Kristina – Vadå?

Johan – Vi har vunnit!

Kristina (*tittar mot balkongen*) – Herregud!

Johan – Visst är det en chock?

Kristina – Natalie! Hon håller på att klättra över balkongräcket!

Johan vänder sig om och ser vad som händer.

Johan – Men för helvete! Ska hon hålla på så här länge? Låt henne hoppa så är det över. Vi bor ju bara en trappa upp. Hon lär knappast slå ihjäl sig...

Utan att lyssna på honom går Kristina mot fönstret.

Kristina – Snälla Natalie! Gör inte så! Tänk på barnen! Det är jul, för guds skull...

Natalie – Lova att du tar hand om dem om jag hoppar. Du låter inte socialtjänsten placera dem i familjehem, va?

Kristina – Ja, jag lovar...

Johan – Det var precis vad som fattades...

Kristina – Jag menar nej, hoppa inte! (*Till Johan.*) Säg något du också!

Johan – Barnen har väl din mamma?

Natalie – Då föredrar jag nästan familjehem.

Kristina – Vi kanske borde ringa 112...

Johan – Det brinner ju inte. Jag ska få ner henne därifrån...

Natalie – Kom inte närmare, då hoppar jag.

Kristina – Vad gör vi?

Johan – Vänta, jag är strax tillbaka...

Kristina – Lämna mig inte ensam!

Johan försvinner ut i hallen.

Natalie (*patetiskt*) – Jag tänker också krascha där nere. Som ett flygplan utan vingar. Jag ska till min Patrik...

Kristina – Tror du verkligen att det är vad han skulle vilja? Han skulle nog hellre vilja att du lever och tar hand om era barn. Och tänk om han inte alls är död. Han ringer på dörren och så ligger du där mosad nedanför balkongen.

Det är inte dörrklockan som hörs utan Natalies mobil.

Kristina – Där ser du! Tänk om det är han... Svara då!

Natalie (*tveksamt*) – Hallå...?

Kristina (*mot platsen där Johan försvann*) – Jag hoppas att det inte är gynekologen igen. För att säga att det visst är tvillingar...

Natalie – Ja, jag lyssnar... Är ni säkra? Okej. Nej, nej, oroa er inte. Tack. Jag håller mig vid telefonen...

Kristina – Vad händer?

Natalie – Det var de... krisgruppen.

Kristina – Och?

Natalie – De har hittat överlevande... Patrik kan vara en av dem.

Kristina – Men det är ju fantastiskt! Ser du? Tänk om du hade hoppat i ett ögonblick av förtvivlan...

Johan kommer tillbaka.

Johan – Ja, då hade hon åtminstone stukat foten...

Kristina – Kom ner därifrån nu... (*Till Johan.*) Krisgruppen ringde nyss. De har hittat överlevande...

Johan – Jag vet.

Kristina – Hörde du?

Johan – Det var jag som ringde.

Kristina – Va?

Johan – Jag var tvungen att få ner henne därifrån på något sätt...

Natalie kommer in från balkongen.

Natalie – Du har rätt... Jag måste tro på det. Jag känner att Patrik lever. Jag vet det.

Kristina ger Johan en rasande blick.

Kristina – Dra inte för stora slutsatser bara... Och hur vet de att Patrik kan vara bland de överlevande?

Natalie – De har fått syn på en man som klamrar sig fast vid en resväska och skriker ”Natalie! Natalie!”...

Kristina skjuter återigen en mördande blick mot Johan.

Natalie – Hur vet de att jag heter Natalie?

Kristina – Ja, det kan man undra...

Johan – Jag stänger balkongdörren, okej? Och låt henne inte gå nära den igen.

Kristina – Och vad ska vi säga om den riktiga krisgruppen ringer?

Johan – Det fanns säkert fler ombord som har en fru som heter Natalie. För att inte tala om älskarinnorna...

Natalie – Jag glömde helt att be om deras nummer... Jag ville fråga om jag kunde komma dit och hjälpa till med sökandet. Jag trycker bara på återuppringning...

Kristina (bestämt) – Om jag var du skulle jag inte göra det.

Natalie ser förvånad ut.

Kristina – De måste vara fullständigt nedringda. Så fort de vet något mer ringer de dig.

Johan – Jag måste verkligen prata med dig.

Kristina – Okej, säg det då.

Johan – Privat...

Kristina – Vi kan inte lämna henne ensam. Tänk om polisen ringer och säger att Patrik är död och hon klättrar över räcket igen?

Johan – Då går vi ut på balkongen!

Kristina – Du gör mig besviken, Johan. Verkligen. Jag trodde att du stod dina vänner närmare än så. Det handlar om Patrik! Din kompis från gymnasiet! Och Natalie är min bästa vän! De var våra vittnen på bröllopet. Vi kan väl offra en kväll för att stötta henne i hennes olycka!

Johan – Vi har vunnit på lotto.

Kristina – Hur mycket?

Johan – Sexhundra miljoner.

Natalie – Jag tar nog ett glas vin till ändå. Efter allt det här...

Kristina (*snäsigt*) – Du vet var karaffen står nu, eller hur? Eller ska vi ta fram hela boxen och ett sugrör åt dig?

Natalie tar åt sig.

Natalie – Okej... Jag tror jag går. Jag har stört er tillräckligt.

Kristina tar sig samman.

Kristina – Förlåt. Det var inte alls så jag menade. (*Håller upp mer vin åt henne.*) Vi är bara lite uppskruvade allihop, eller hur? Och du måste äta något också, annars blir du dålig... (*Till Johan i en viskning medan Natalie tömmer glaset.*) Nu är det läge att bli av med din kronärtskockspaj...

Johan försvinner ett ögonblick ut i köket.

Kristina – Vi stod honom också väldigt nära. Så naturligtvis är vi omskakade av Patriks död. Jag menar... av risken att han är död. Samtidigt måste man kunna gå vidare, eller hur? Man lever bara en gång.

Johan kommer tillbaka med en bit paj och räcker den till Kristina.

Kristina (*räcker pajbiten till Natalie*) – Man måste kunna njuta av livets goda...

Natalie tar en tugga av pajen.

Natalie – Den är inte så dum... Vad är det i den?

Kristina (*hycklande*) – Johan har lagat den. Vad var det nu den var med...?

Natalie (*med munnen full*) – Bara det inte är kronärtskocka. Det är det enda jag är allergisk mot. Jag minns inte ens hur det smakar längre. Enda gången jag åt det var hos mormor på Gotland. Jag hamnade på akuten...

De två andra utbyter en bestört blick.

Natalie – Fördelen med kronärtskocka är att man knappast kan råka äta det utan att märka det...

Kristina rycker pajbiten ur handen på Natalie.

Kristina – Du kanske vill gå direkt på efterrätten...?

Natalie ser plötsligt illamående ut.

Natalie – Jag tror jag måste kräkas... Konstigt, annars brukar jag tåla mat hur bra som helst. Särskilt sånt här gott... Det måste vara stressen.

Hon går mot badrummet. Så fort Natalie har försvunnit släpper Kristina fram sin upphetsning.

Kristina – Är du säker?

Johan (*visar pappret*) – Mitt ärendenummer hos Arbetsförmedlingen! Det kom upp! De läste precis upp det på radion! Hörde du inte? Sexhundra miljoner, fattar du? För det kan man köpa ett Airbusplan! Ett begagnat kanske. Men i bra skick...

Kristina – Det är ju helt vansinnigt!

Johan håller upp två glas vin och räcker ett till Kristina för att skåla.

Johan – Här. Smaka på billigt boxvin en sista gång, så du verkligen minns hur det smakar. För det lär dröja innan du dricker sånt igen...

De skålar.

Kristina – Det är helt sjukt... Det är väl inget skämt?

Johan – Jag har också svårt att tro det. Men jag har kollat numret tre gånger. Jag lovar, det är vi! Vi har vunnit! Superjackpotten på fredagen den trettonde!

Natalie kommer tillbaka.

Kristina – Du kan aldrig gissa vad vi just fick veta!

Natalie – Ringde de igen? Är det han? Lever han?

Johan (*besvärat*) – Eh, nej... De vet fortfarande inte säkert...

Kristina – Men de har sett en resväska som ser precis ut som hans. En Vuitton. Flytande på vattnet...

Natalie – Så vad är den goda nyheten?

Kristina – Jo... det... (*Hysteriskt.*) Vi kanske får tillbaka resväskan!

Johan försöker lugna Kristina med en gest.

Johan – Förlåt henne... Det är nerverna.

Natalie – Ni har rätt. Den här väntan är outhärdlig... Även om han lever, bara tanken på Patrik ensam ute i Östersjön mitt i vintern, klamrande sig fast vid sin resväska... medan vi sitter här inne i värmen... Jag fryser bara jag tänker på det. Fast det är inte så varmt här heller, va? Eller är det jag?

Johan (*menande*) – Vi kan väl sätta på värmen igen nu, Kristina? Jag drar upp den ordentligt...

Han går ut för att skruva upp värmen.

Natalie – Hur länge tror du man överlever i iskallt Östersjövatten i december?

Kristina – Det beror väl på... Han var ganska frusen av sig, eller hur?

Natalie – Herregud...

Johan kommer tillbaka.

Johan – Jag satte termostaten på tjugofem... (*Blinkar åt Kristina.*) Då slipper vi värmechocken om vi plötsligt drar till tropikerna.

Natalie – Ska ni resa bort?

Johan – Nej, alltså... Varför inte?

Natalie – Om jag var ni skulle jag undvika flyget...

Kristina – Ja, det kanske är säkrast. Olyckor kommer ju sällan ensamma... En spahelg i Varberg är inte så dum heller. Perfekt för att börja ett nytt liv på rätt fot...

Natalie – Ni gör rätt i att passa på... Tänk vad lite som krävs för att ödet ska slå om. Man ska bara äta middag med vänner en vanlig fredagskväll och plötsligt är man änka.

Kristina – Ja... Eller mångmiljonär!

Natalie – Vi hade förstås inte råd med någon livförsäkring... Konstigt nog hade han börjat prata om det på sistone. Så att barnens studier åtminstone skulle vara betalda om något hände. Han kanske kände på sig något... En dålig föraning.

Johan – Ja. Vi kan i alla fall säga att vi inte såg det komma. Det bara föll över oss...

Kristina (*till Natalie*) – Det värsta är aldrig säkert...

Johan – Det är en chock. Man måste hinna smälta det också...

Natalie – Har ni en?

Kristina – En vadå?

Natalie – Livförsäkring! Eller dödsfallsförsäkring...

Johan – Vi har något bättre, tro mig.

Natalie – Jag lovar, om han klarar sig efter det här ska jag se helt annorlunda på livet...

Kristina – Det ska vi också, det kan jag lova.

Natalie – Alla de där små uppoftningarna man gör varje dag och tänker att man ska njuta senare... Vilket skämt. Man borde leva här och nu. Inte tänka på morgondagen...

Johan – Du har rätt. I morgon slutar jag jobba.

Natalie – Jag trodde du var arbetslös...

Johan – Ja, då slutar jag söka jobb.

Natalie – Fast samtidigt måste man ju försörja sig. Och lägga undan lite. Pensionerna lär inte räcka till... Herregud... Patrik kommer i alla fall inte att bli särskilt dyr för pensionssystemet.

Kristina – Säg inte så...

Natalie – Hur ska jag klara mig med två små barn...?

Kristina – Vi finns här. Visst, Johan? Om du vill kan vi ta en av dem, så du får lite avlastning!

Johan (*inte särskilt entusiastisk*) – Ja, alltså...

Natalie – Det är snällt, men... Vi är redan skyldiga er tio tusen.

Kristina – Vet du vad? Glöm de där tio tusen. De är era. Det spelar ändå ingen roll för oss längre, eller hur, Johan?

Johan – Ja, ja... Självklart. Behåll dem.

Natalie (*rörd*) – Det betyder så mycket att veta att jag kan lita på vänner som er... Jag vet vad tio tusen betyder för er, särskilt just nu när Johan är utan jobb. Om jag bad banken låna mig dem är jag inte ens säker på att de skulle göra det, trots alla pengar de tjänar på oss... Och ni, som knappt har råd att ha värmen på mitt i december... utom när ni har gäster. Fast nu börjar det bli ganska varmt här inne, tycker ni inte? Jag vill inte att er elräkning ska explodera för min skull...

Johan – Jag går och sänker lite...

Johan försvinner igen några sekunder.

Natalie – Hur ska jag berätta för barnen...?

Kristina – De sover ju just nu, eller hur?

Natalie – Men de kommer väl att vakna någon gång...

Kristina – Hördu, jag kanske inte borde säga det, men jag kan inte tro att han är död. Inte i kväll.

Natalie – Varför inte i kväll?

Kristina – Jag vet inte... Det är som det du sa om din pappa. Att han dog just den dag din son föddes, bara för att jävlas med dig.

Natalie – Tror du Patrik bestämde sig för att störta med ett flygplan just i kväll bara för att förstöra vår middag?

Johan kommer tillbaka.

Kristina (*byter hellre ämne*) – Ska vi sätta på tv:n igen och se om det kommit någon bekräftelse...? Lottoresultatet borde vara klart nu... Jag menar, nyheterna börjar strax efter.

Natalies telefon ringer och avbryter Kristina på väg mot tv:n. Natalie stelnar till, tvekar, men svarar till slut.

Natalie – Hallå...? Ja, det är jag... (*Till Kristina och Johan.*) Det är de! Krisgruppen... Ja...? Jag lyssnar...

De två andra ser mycket besvärade ut.

Natalie – Men ni sa ju att... Jaha... Okej... Tack...

Hon lägger på.

Natalie – De har fått syn på fem överlevande som klamrar sig fast vid vrakdelar... Kanske en sjätte.

Johan – Tilläggsnumret.

Natalie – De försöker vinscha upp dem med helikopter, men vädret är fruktansvärt över Östersjön... De vet fortfarande inte vilka de är.

Kristina – De hör av sig så fort dragningen är klar... Jag menar räddningen!

Natalie – Nej, ni har rätt... Det är som ett lotteri. Den här väntan är ett helvete. Det känns som om jag har spelat på lotto och nu väntar på att få veta om jag har rätt nummer...

Kristina – Ja... Ungefär så kände jag också när jag gifte mig med Johan... Jag menar... Hur många var det ombord?

Natalie – Jag vet inte... Det var ett ganska litet plan... Malmö–Stockholm.

Johan – Säg hundra. Om fem överlever är det en chans på tjugo. Det är ändå betydligt säkrare än lotto...

Natalie – Jag har aldrig haft tur i spel...

Kristina – Du vet vad man säger: man måste vara med för att kunna vinna...

Natalie – Herregud... Tur att ni är här, annars...

Kristina – Vill du inte lägga dig en stund i vårt sovrum?

Natalie – Men om de ringer...?

Johan – Det kan ta timmar. Med det här ovädret... Sjöräddning är komplicerat. De vet ju inte ens om de kan få upp dem levande. Tänk dig att ligga i två, tre grader kallt vatten...

Natalie – Jag skulle ändå aldrig kunna somna.

Kristina – Jag kan ge dig en sömntablett om du vill.

Natalie – Jag tror inte en skulle räcka, så här uppskruvad som jag är...

Kristina – Ta två eller tre. De är väldigt milda...

Natalie – Det är snällt, men jag kan inte ta ert sovrum också...

Kristina – Vi kommer ändå inte kunna sova, så...

Natalie – Tack... Jag trodde faktiskt inte att allt det här skulle påverka er nästan lika mycket som mig... (*Tittar på mobilen.*) Fan, jag satte den på ljudlös. Ren reflex... Jag kollar om de lämnat något meddelande.

Hon går en bit bort för att lyssna av mobilen.

Johan (*till Kristina*) – Vi blir aldrig av med henne...

Natalie – Nej, fortfarande inget...

Kristina – Det har ju bara gått fem minuter sedan de ringde...

Johan – Och mellan oss sagt... en chans på tjugo. Du bör nog ändå förbereda dig på det värsta.

Natalie – Men nyss sa du ju att...

Kristina – Vi vill inte ge dig falska förhoppningar heller... Visst, Johan?

Johan – Ja... Nu börjar det faktiskt se ut som om det är dags att beställa kista.

Kristina – Det Johan försöker säga, på sitt eget lilla sätt, är att om Patrik verkligen är död kommer du ändå att få veta det tids nog. Du borde gå och lägga dig en stund, jag lovar. Ska jag ringa en taxi?

Natalie – Jag kom med bilen. SUV:n.

Kristina – Just det...

Natalie – Och jag vet inte om jag är i skick att köra.

Johan och Kristina utbyter en uppgiven blick.

Natalie – Men du har rätt. Jag går och lägger mig en stund i sovrummet. Jag kommer inte att somna, men... jag behöver nog vara ensam ett tag.

Johan – Ja, vi också... Jag menar, ja, självklart, vi förstår. Visst, Kristina?

Natalie – Jag går in då...

Kristina – Ja...

Natalie går ut under Johans och Kristinas medkännande blickar. Så fort hon är borta släpper de fram sin glädje.

Johan – För helvete! Sexhundra miljoner!

Natalie kommer tillbaka. Johan och Kristina stelnar till.

Natalie – Jag glömde mobilen...

Natalie går ut igen.

Kristina – Jag kommer inte tro det förrän jag har sett vinstlotten. Visa.

Johan – Jag hämtar den... (*Tar ett steg.*) Fan, den ligger i sovrummet... Med lite tur somnar hon och lämnar oss i fred. Det är inte direkt läge att gå in och väcka henne. Ska vi öppna hennes Veuve Clicquot under tiden? Vi måste ju fira...

Kristina – I sovrummet? Jag såg ingen lott. Du har väl inte tappat den? Tänk om den föll ner från nattduksbordet och hamnade i dammsugaren. Jag bytte påse i går och slängde soporna i morse.

Johan – Lugn. Den ligger säkert. (*Gör sig redo att öppna champagnen.*) Jag försöker få korken att smälla så lite som möjligt, så vi inte väcker henne.

Kristina – Säkert...? Var?

Johan – I min resväska. Högst upp i garderoben... I innerfickan. Jag tänkte aldrig på att ta ut den när vi kom hem från Nynäshamn. Jag hade till och med glömt att jag spelat, fattar du...

Kristina – Menar du din Vuitton-väska?

Johan – Ja, min väska... Säg inte att du har dammsugit inne i den också. (*Ser Kristinas besvärade min.*) Vad?

Kristina – Patrik hade ingen resväska när han skulle till Malmö... Så Natalie frågade om hon kunde låna en av våra.

Johan tappar champagnekorken, som flyger iväg med en hög smäll.

Johan – Du lånade ut min resväska? Du lät honom ta det där sketna lågprisplanet med min Vuitton-väska?

Kristina – Jag påminner om att den där Vuitton-väska är fejk. En kopia vi köpte på en marknad i Antalya i somras.

Johan – Med vår vinstlott på sexhundra miljoner i! För de pengarna hade vi kunnat köpa företaget som gör de riktiga...

Natalie kommer tillbaka.

Natalie – Jag hörde en smäll... Jag vaknade... (*Ser deras ansikten.*) Men vad är det med er? Ni har fått besked, eller hur? Det är dåliga nyheter och ni vågar inte säga det?

Johan – Ja, på sätt och vis...

Natalie – Herregud!

Kristina – Nej, alltså... Det handlar inte om Patrik.

Johan – Lite grann gör det faktiskt.

Kristina – Johan visste inte att jag hade lånat ut hans resväska till Patrik. Så han fick förstås en chock... En känslomässig chock, menar jag. Att föreställa sig sin bästa vän mitt ute i Östersjön, klamrande sig fast vid Johans väska... med hajar som cirklar runt...

Natalie – Finns det hajar i Östersjön?

Kristina – Ingen aning. Jag antar det...

Natalie – Herregud, ja, väskan... Vi är redan skyldiga er tio tusen som vi knappast lär kunna betala tillbaka, och nu får ni aldrig se er Vuitton-väska igen heller. Tur att den var falsk.

Kristina – Det finns fortfarande hopp, eller hur? (*Tittar på Johan.*) Att de hittar Patrik... med väskan.

Johan – Tror du?

Kristina – En resväska flyter mycket bättre än ett lik! Tänk på bilderna efter flygolyckor. Vad flyter omkring på ytan? Resväskor!

Johan – Om de inte är för tunga, ja...

Kristina (*till Natalie*) – Var Patriks väska väldigt full?

Natalie – Han skulle bara vara borta en natt på ett hotell i Malmö, så han tog nästan ingenting med sig.

De två andra får tillbaka lite hopp.

Natalie – Förutom alla produktkataloger, förstås. Papper väger ju ett ton. Jag kunde knappt lyfta in väskan i bagageutrymmet när han åkte. Tur att den hade hjul. De där kopiorna är faktiskt ganska välgjorda. Ni gör rätt som inte slösar pengar på en äkta... Men varför vill ni veta vad som fanns i väskan?

Kristina – Om den flyter kan Patrik ha hållit sig fast i den. Som en livboj...

Natalie – Nä, knappast. Då kunde han lika gärna ha klamrat sig fast vid ett städ. Och dessutom ligger bagaget i lastrummet, eller hur? Det sjunker rakt ner med resten av planet.

Johan skjuter en mordisk blick mot Kristina.

Kristina – Ibland, när de hittar vraket, bärgar de det. För att få fram de svarta lådorna, ta reda på orsaken till olyckan och få upp väskorna... jag menar kropparna... så att familjerna kan få ett avslut.

Johan – Tror du...?

Kristina – Ja! Jag vet inte varför, men jag har fortfarande hopp. Visst, Natalie?

Natalie – Ja... kanske.

Kristina – Det är ju fredagen den trettonde, eller hur?

Natalie – Jag har aldrig förstått om fredagen den trettonde ska betyda tur eller otur...

Kristina – Där ser du. Lite av varje!

Johan (*till Natalie*) – Men du är verkligen hundra procent säker på att han tog den med sig?

Natalie – Med Budget Wings? Ja, tyvärr. Det var till och med jag som köpte biljetten åt honom på nätet...

Johan (*hysteriskt*) – Med min resväska, för fan! Med min jävla resväska!

Natalie blir lite ställd. Kristina tecknar åt Johan att lugna sig.

Natalie – Nej, nu lämnar jag er faktiskt. Jag sover hos mamma. Då är jag åtminstone nära barnen när de vaknar. Och om jag får några besked, goda eller dåliga, lovar jag att höra av mig.

Johan – Sexhundra miljoner... Sexhundra miljoner, för helvete. Säg att det här är en mardröm...

Kristina (*till Natalie*) – Ja, det är kanske klokast...

Natalie – Då låter jag er sova...

Johan – Tror du på allvar att vi kan sova nu?

Natalie – Jag ringer i morgon bitti... Ni får veta tids nog. Jag också. Du har rätt, Kristina, det kan ta timmar. Jag tar en sömntablett när jag kommer till mamma...

Johan – Nej! Vi vill veta! Nu! Eller hur, Kristina? Vi tänker inte sitta här som idioter och vänta...

Natalie – Det rör mig verkligen... att du tar det så hårt. Jag vet att Patrik var din vän, men jag hade ingen aning om att hans försvinnande skulle påverka dig så här.

Johan – Jag sätter på tv:n igen...

Kommentator (*röst utanför scenen*) – Vinnande nummer är alltså...

Johan – Ja, ja, vi har fattat...

Natalie (*oroligt, till Kristina*) – Du kanske borde ge honom något lugnande också?

Johan byter kanal.

Kommentator (*röst utanför scenen*) – Nu står det klart att det inte finns några överlevande efter Budget Wings-planet som störtade i Östersjön. De personer på en provisorisk flotte som först misstogs för överlevande visade sig i själva verket vara migranter utan tillstånd som försökte ta sig in i Sverige sjövägen. De har naturligtvis omedelbart satts på ett charterflyg tillbaka till sitt ursprungsland. Ett charterflyg med samma bolag, faktiskt. Vi får önska dem en trevlig resa... Och utan vidare övergång känner vi fortfarande inte identiteten på vinnaren av kvällens superjackpot...

Johan stänger av tv:n, förkrossad.

Johan – Helvete... Inga överlevande...

Natalies mobil ringer. Hon tar upp den och tittar på numret.

Natalie – Om det är mamma tänker jag inte svara...

Johan – Min Vuitton-väska...

Natalie – Det är han...

Kristina – Vem?

Natalie – Patrik... Det är hans mobilnummer som visas.

Kristina – Nej...

Johan (*förvånat*) – Vilken operatör har du?

Kristina – Svara då!

Natalie, alldeles blek, svarar.

Natalie – Hallå...

Johan och Kristina hänger på varje ord hon säger.

Natalie – Patrik? Var ringer du ifrån? Jag hör dig knappt... Det låter som om du ringer väldigt, väldigt långt bortifrån...

Johan – Inte så konstigt... De sa ju att det inte fanns några överlevande.

Natalie – Hör du mig...? Patrik...? Hallå...? Hallå...? (*Vänder sig dramatiskt mot de andra.*) Samtalet bröts...

Död tystnad.

Kristina – Är du verkligen säker på att det var han?

Natalie – Jag vet inte... Linjen var jättedålig...

Johan – Det kan man säga...

Natalie – Men samtalet kom från hans mobil. Det var rätt nummer.

Johan – Rätt nummer...

Kristina – Han kan ha kastats ut ur planet och lyckats klamra sig fast vid något...

Johan – Sin resväska...

Kristina – Och han ringer med det lilla batteri han har kvar.

Natalie – Herregud... Men de sa ju att ingen hade överlevt. Jag hade precis börjat vänja mig vid tanken...

Kristina – Mirakel händer.

Johan – Ett mirakel... De måste fortfarande hitta honom innan hajarna gör det.

Natalie – Tänk er Patrik i det här ovädret, helt ensam mitt ute i Atlanten...

Johan – Östersjön...

Kristina – Östersjön är faktiskt inte så stor...

Natalie – Mitt i natten, klamrande sig fast vid din väska, vilse på detta ändlösa hav...

Johan – Östersjön, säger jag!

Natalie – Han kan ha drivit iväg... Hur ska de någonsin hitta honom?

Johan – Det är som att leta efter en resväska i en höstack...

Natalie – Jag försöker ringa honom. Även om batteriet nästan är slut kanske han hinner beskriva var han är. Det skulle hjälpa sökandet...

Kristina – Fast om han verkligen är vilse mitt i Stilla havet...

Johan – Östersjön, för helvete!

Natalie slår numret och väntar spänt.

Natalie – Det går fram... Herregud, det är hans röstbrevlåda. Det känns som att höra en röst från andra sidan... Patrik? Om du hör det här vill jag att du ska veta hur mycket jag älskar dig. Och barnen också. Snälla Patrik, håll ut. För min skull. För barnens. För din egen också, förstås. Tills räddningstjänsten hittar dig. Jag älskar dig, älskling...

Johan och Kristina ser på varandra, rörda.

Natalie – Jag måste erkänna en sista sak, Patrik. För att lätta mitt samvete. För jag kanske aldrig får en chans igen. Eller aldrig vågar. Jag var otrogen mot dig en gång. Bara en enda liten gång. Men det betydde ingenting, jag lovar. Och barnet jag bär är ditt. Nästan säkert. Jag känner det. Men vi kan göra ett test om du vill. Ja, för det har jag inte hunnit säga: jag är gravid, Patrik. Du ska bli pappa! Så du måste hålla ut!

Natalie lägger på, skakad. De två andra utbyter en bestört blick.

Kristina – Om inte det där får honom att hålla sig vid liv...

En pinsam tystnad.

Johan – Telefonen...

Kristina – Jag hör inget.

Johan – Nej, jag menar Patriks telefon! De kan spåra honom via mobilen! Vi måste ringa sjöräddningen direkt. Det kanske fortfarande finns en chans att hitta väskan... Jag menar Patrik. Vad är numret?

Natalie (*räcker honom mobilen*) – Här, numret finns sparat.

Johan trycker på återuppringning.

Johan – Fan, ingen täckning. Jag provar på balkongen...

Johan går ut.

Natalie – Jag vet inte om det var rätt tillfälle att berätta det där.

Kristina – Tror du inte?

Natalie – Det var ungefär tre månader sedan. Med min tandläkare. På mottagningen. Jag vet inte vad som flög i mig. Kanske var det bedövningen...

Kristina – Säg så då... Att det där svinet drogade dig för att utnyttja dig.

Natalie – Fast det var bara lokalbedövning, för en liten lagning... Och resten kände jag väldigt tydligt, kan jag säga. Mer än med Patrik, i alla fall... Har du aldrig varit otrogen mot Johan?

Kristina – Aldrig sedan vi gifte oss...

Natalie – Ni har ju bara varit gifta i sex månader. Efter femton år tillsammans.

Kristina – Nej... alltså, nej.

Johan kommer tillbaka och räddar Kristina från att behöva fortsätta.

Johan – Klart. De sätter igång direkt och ringer oss så fort de vet något.

Kristina – Jag har sett det i någon kriminalserie. Det är jätteenkelt att spåra någon via mobilen. Och det går oftast fort. Fast nu är han ju mitt ute i Atlanten...

Johan – Östersjön.

Natalie – Herregud. Jag vet inte om hjärtat klarar fler känslor... (*Mobilen ringer.*) Redan?

Kristina – Där ser du...

Johan – Svara då!

Natalie – Hallå? Nej, mamma, jag har fortfarande inte fått bekräftat att han är död, tyvärr... Nej, jag har inte moster Adeles nya adress. Men tycker du inte det är lite tidigt att börja tänka på dödsannonser? Jag måste lägga på, jag måste hålla linjen fri. Jag väntar på ett samtal... Blommorna? Gör vad du vill, jag bryr mig inte, okej! (*Lägger på, rasande.*) Livet är så jävla orättvist. Varför var inte mamma på det där planet? (*Telefonen ringer igen och hon svarar ursinnigt.*) Kan du lämna mig i fred någon gång! Åh, förlåt, jag trodde att det var min mamma... Ja, självklart, jag lyssnar... Nej, jag lovar, det är inget skämt. Min man var ombord på det planet och... Jaha. Okej. Tack... Ring mig om ni får veta något nytt.

Hon lägger på, skakad.

Natalie – Det var de... De har lyckats lokalisera Patriks mobil.

Kristina – Och?

Natalie – Samtalet kom från Malmö Central...

Nu ringer den fasta telefonen. Kristina svarar mekaniskt.

Kristina – Hallå? (*Förkrossad, räcker luren mot Natalie.*) Det är han...

Natalie rycker åt sig luren.

Natalie – Patrik? Men var är du? Alla letar efter dig ute i Östersjön! Nej, det är inte sant...! (*Till de andra.*) Han missade planet! Han sitter på tåget Malmö–Stockholm!

Johan – Gud finns.

Natalie – Men har du inte hört? (*Till de andra.*) Han vet ingenting... Budget Wings-planen du skulle ha tagit störtade i Östersjön. Ingen överlevde... Tack gode Gud, det är ett mirakel! (*Till de andra.*) Han blev inlåst på toaletten på Malmö Airport i två timmar. Dörren gick inte att öppna... Ja, Budget Wings-terminalen är väl inte direkt business class... Okej... Ring så fort du kommer till Stockholm Central, hör du? Puss, älskling... (*Hon ska lägga på men hejdar sig.*) Eh... Patrik? Fick du mitt meddelande? Nej, nej, det var inget viktigt. Du kan radera det, jag lovar... Nu när jag vet att du inte är död.

Natalie lägger på.

Natalie (*strålande*) – Nu tycker jag faktiskt att vi kan öppna Veuve Clicquot!

Johan och Kristina blir generade eftersom de redan öppnat flaskan utan henne, men samtidigt är de överlyckliga.

Kristina – Men det är ju fantastiskt! Visst, Johan?

Johan – Du får tillbaka en man, och vi...

Kristina – En vän!

Johan – När är han på Stockholm Central?

Natalie – Om ungefär en timme... Den här mardrömmen tar äntligen slut. Tack. Utan er vet jag inte om jag hade klarat det... Champagnen får vänta till en annan gång. Jag åker och möter honom på stationen, sedan går vi direkt hem. Efter det här förstår ni att vi har en del att prata om...

Kristina – Ja... Särskilt om han ändå lyssnar på ditt meddelande.

Johan – Inte en chans! Vi firar allihop tillsammans. Eller hur, Kristina?

Natalie – Samtidigt är han den enda som överlevde... Jag vet inte om... Tänk på alla andra familjer som inte hade samma tur.

Johan – Livet är ett lotteri! Det gäller bara att dra rätt nummer! Tråkigt för de andra, men sånt är livet. The show must go on! Och ärligt talat, så uppskruvad som du är kommer du aldrig att hitta parkering vid Centralen en fredagskväll. Jag ringer honom och säger att han ska ta en taxi hit direkt när han kommer. Med resväskan...

Natalie – Taxi...? Jag vet inte om vi riktigt har råd med det...

Johan – Men det har vi! Visst, Kristina?

Kristina – Vi har faktiskt också en god nyhet att berätta... Nu kan vi väl lika gärna säga det. Kör, Johan.

Precis när Johan ska börja prata ringer den fasta telefonen. Kristina svarar.

Kristina – Hallå... Åh, Patrik... Vi skulle precis ringa dig för att... (*Leendet stelnar.*) Okej, jag ger henne luren... (*Till Natalie.*) Det är Patrik. Han har hört ditt meddelande.

Natalie, likblek, tar den trådlösa luren och börjar gå mot balkongen.

Natalie – Lyssna, Patrik, jag ska förklara allt, okej? Och ta det inte så där! Efter det vi just varit med om borde du väl kunna få lite perspektiv? Du var en hårsman från döden! Det viktiga är att vi båda lever! Du är en överlevare, Patrik!

Hon går ut på balkongen för att fortsätta samtalet.

Johan – Åh, för helvete... Det var precis vad som fattades.

Kristina – Nu blir det nog inte helt lätt att få honom att komma hit och skåla i champagne med oss...

Johan – Tänk om han får veta att han blivit bedragen och kastar sig i Klara sjö när han kommer till Centralen. Med min resväska...

Natalie kommer tillbaka, helt nedbruten.

Kristina – Nå...?

Natalie – Han tänker inte komma hem och sova... Han pratar om skilsmässa.

Johan – Då kan han väl sova här så länge! Visst, Kristina? Väskan är ju redan packad...

Natalie – Ja, väskan ja... Fast det är förstås inte det viktigaste.

De två andra stirrar på henne.

Johan – Vadå?

Natalie – Patrik missade planet, men väskan var redan incheckad... Tyvärr kan ni nog glömma den. Den låg kvar i lastrummet.

Johan – Vilken idiot! *(Till Kristina.)* Säg att det inte är sant!

Natalie – På sätt och vis är det tur att den inte var äkta... Ni vet att piratkopior inte är helt lagliga. Jag såg ett reportage om det på tv. Patrik kunde ha fått problem om någon på flygplatsen hade upptäckt den.

Kristina – På en resa inom Sverige?

Natalie – Med den där märkliga mellanlandningen...

Johan – Om hon inte går nu så dödar jag henne.

Natalie blir lite förvånad över Johans reaktion.

Natalie – Oroa er inte, jag köper en riktig åt er, som jag lovade. Jag är skyldig er det.

Johan – Precis! Med de tio tusen du redan är skyldig oss...

Natalie – Nej, nu går jag verkligen. Eller hur, Kristina? Vi har alla haft nog med dramatik för en dag.

Kristina föser försiktigt Natalie mot dörren för att få henne ur vägen för Johans vrede.

Kristina – Oroa dig inte, det ordnar sig... Ring mig i morgon, okej?

Natalie – Okej, jag håller dig uppdaterad...

Natalie ska precis gå ut men vänder sig en sista gång.

Natalie – Förresten, vad var det för god nyhet ni skulle berätta?

Kristina föser till slut ut henne.

Kristina – Jag ringer i morgon...

Natalie går. Johan och Kristina är ensamma. De sjunker ner i soffan. Tung tystnad.

Johan – Sexhundra miljoner kronor...

Kristina gör en öm gest mot honom.

Kristina – Kom igen, det är inte hela världen... Det viktigaste är att vi lever, eller hur? Och att vi har varandra.

Johan slappnar av lite.

Johan – Du har rätt...

Kristina – Och vad skulle vi egentligen ha gjort med sexhundra miljoner?

Johan – Ja, det kan man undra...

Kristina – Hade vårt förhållande ens klarat en sådan storm?

Johan – För att inte tala om våra vänner... Titta, vi var nära att bli ovänner med Patrik och Natalie.

Tystnad.

Johan – Tror du verkligen att vi hade skilt oss om vi hade vunnit sexhundra miljoner?

Kristina – Sådana pengar kan stiga en åt huvudet... Plötsligt kan man uppfylla alla begär man hållit tillbaka hela livet.

Johan – Du har rätt. Frustration är äktenskapets cement... Tänk att vi faktiskt kunde ha blivit svinrika. Man ryser.

Kristina – Kom. Nu kan vi åtminstone få en lugn kväll. Bara vi två framför tv:n...

Johan – Vet du vad som verkligen skulle få mig att slappna av...?

Kristina (*förhoppningsfullt*) – Säg bara till. Jag är beredd att uppfylla alla dina önskningar. Som kompensation... för din falska Vuitton-väska.

Johan – En naturfilm... Om komodovaraners fortplantning, till exempel.

Kristinas entusiasm svalnar en aning.

Johan – Vet du att komodovaraner är riktiga swingers? Honan parar sig med flera hanar efter varandra, och äggen kan bära arvs massa från olika fäder... Tänk dig Natalies unge. Ena halvan Patrik och andra halvan hennes tandläkare.

Kristina (*nedstämd*) – Det finns lite boxvin kvar... Det som Natalie lämnade åt oss. Vill du ha? Det är väl lika bra att vi vänjer oss vid det igen.

Hon håller upp två glas medan Johan sätter på tv:n.

Kommentator (*röst utanför scenen*) – ... Vi har just återfått kontakten med flyg 32 B från Budget Wings, som man trodde hade störtat i Östersjön. Piloten hade i själva verket somnat vid spakarna. I stället för att landa på Skavsta fortsatte planet rakt fram i timmar och hamnade till slut i Alaska, där det tvingades nödlanda på packisen när bränslet tog slut.

Johan – Lustigt... Nu känns det nästan som om det inte angår mig längre.

Telefonen ringer. Kristina reser sig som en zombie för att svara medan Johan sitter klistrad framför tv:n.

Kommentator (*röst utanför scenen*) – Här ser vi några bilder av flygplanet, tagna av ett kanadensiskt militärt spaningsplan...

Kristina – Hallå...?

Kommentator (*röst utanför scenen*) – Vi vet fortfarande inget om passagerarnas tillstånd, men på de här ovanligt skarpa bilderna ser man tydligt två isbjörnar som leker med en resväska...

Kristina – Nej...!

Som i trance lägger Kristina på och går tillbaka till Johan.

Johan – Vem var det?

Kristina – Natalies gynekolog... Fast egentligen min. Vi har samma.

Johan – Och...?

Kristina – Han hade blandat ihop våra journaler... Det är inte hon som är gravid. Det är jag!

Johan (*helt bortkommen*) – Har ni samma tandläkare också?

Kristina (*jublande*) – Jag är gravid med dig! Vi ska få barn, Johan!

Johan (*inte direkt överlycklig*) – Men... Jag trodde inte vi kunde få barn. Din gynekolog sa ju att med tanke på hur mina spermier såg ut hade vi ungefär en chans på miljonen i dragningen!

Kristina – Det är fredagen den trettonde!

Svart.

Slut

ALTERNATIVT SLUT MED EN FJÄRDE ROLL (PATRIK)

Johan hinner inte reagera mer innan det ringer på dörren.

Johan – Om det är hon igen och du släpper in henne, då är det jag som kastar ut henne genom fönstret den här gången...

Kristina går ändå och öppnar.

Kristina (*förvånad*) – Men hej, Patrik...! Gick resan bra? Jag menar... Vi väntade oss inte riktigt att se dig mer...

Patrik (*mörkt*) – Stör jag?

Kristina – Men nej, vad får dig att tro det...

Johan – Inte mer än något annat i kväll.

Patrik kommer in, som i chock.

Patrik – Johan... du är här.

Johan – Ja. Jag bor här, faktiskt.

Patrik – Jag vet att det är sent. Men efter allt som hänt...

Johan – Fast det var ju inte ditt tåg som kraschade på packisen, eller hur?

Patrik – Nej, jag menar Natalie. Jag är fortfarande i chock.

Kristina – Vi är verkligen ledsna, Patrik... Visst, Johan?

Johan – Mm...

Kristina – Sätt dig. Vill du ha något att dricka?

Johan – Arsenik? Stryknin?

Kristina håller upp ett glas billigt vin åt honom.

Kristina – Isbitar...?

Patrik svarar inte. Han sätter sig och tömmer glaset utan att röra en min, under de andras förbluffade blickar.

Johan – Okej... Då är det verkligen illa. Han reagerar inte ens på boxvinet längre.

Patrik – Vi har varit gifta i tio år. Fattar ni? Jag hade aldrig trott att Natalie var kapabel till något sånt här.

Kristina – Kom igen... Tar du inte det här lite väl tragiskt?

Johan – Han har precis fått veta att hans fru varit otrogen...

Kristina – Jag har alltid avskytt det där ordet.

Patrik – Man tror att man känner människor, och så...

Kristina – Alla kan göra ett misstag...

Johan – Fast... att ligga med sin tandläkare.

Patrik – Det var min tandläkare.

Kristina – Och det viktiga är väl att hon hade mod nog att erkänna det? Det var faktiskt väldigt modigt.

Johan – Framför allt väldigt korkat.

Kristina – Det visar att hon litar på dig. Och tillit är viktigt i ett förhållande. Visst, Johan?

Johan – Hon trodde ju att han var död.

Kristina – Kom igen. Du ska se, det ordnar sig.

Patrik – Jag vet inte... Jag tror jag behöver lite tid.

Johan – Ungefär hur mycket tid...? Bara så jag vet. Som du själv sa är det sent, och jag hade tänkt krypa till kojs.

Kristina – Det Johan försöker säga, på sitt eget sätt, är att vi alla har haft en känslomässigt ganska intensiv dag. Det är helt naturligt att du behöver få lite distans. Du sover här på soffan, och i morgon ser du säkert klarare.

Johan – Vi lovar inte att allt känns bättre i morgon. Bara att du ser klarare.

Patrik – Tack... Jag visste att jag kunde räkna med er. Det är i motgång man ser vilka ens riktiga vänner är.

Johan – Ja... Din fru har sagt ungefär samma sak hela kvällen.

Kristina – Jag hämtar lakan. Johan, ta en filt ur garderoben.

Johan och Kristina försvinner ett ögonblick. Patrik reser sig och går ut mot balkongen. Han närmar sig räcket och lutar sig fram. Kristina kommer tillbaka, ser honom och stelnar, övertygad om att han tänker hoppa.

Kristina – Patrik, nej!

Patrik vänder sig om, lite förvånad.

Patrik – Eh... Jag tittade bara på utsikten.

Kristina – Herregud, du skrämde mig. Jag trodde att...

Patrik – Jag har aldrig tänkt på att man kan se Den Rosa Flamländaren från er balkong om man lutar sig lite...

Kristina (*orolig för hans mentala tillstånd*) – Den rosa flamländaren...

Patrik – Det är en bar.

Kristina – En belgisk bar?

Patrik – Ja... Men framför allt en gaybar.

Kristina blir lite ställd. Johan kommer tillbaka med filten och slänger den på soffan.

Johan – Jag tänker inte bädda ner honom och pussa honom god natt också.

Patrik ger honom en tvetydig blick.

Kristina – Lova att du inte gör något dumt.

Patrik – Jag lovar.

Kristina – Okej. Då går vi och lägger oss allihop. Vi har också haft en lång dag...

Den fasta telefonen ringer. Johan svarar.

Johan – Ja...? Ja, han är här... Okej, jag lämnar över... (*Räcker luren till Patrik.*) Det är Natalie. Hon vill prata med dig.

Patrik tar motvilligt luren.

Patrik – Ja... Lyssna... Nej... Jag vet inte... Nej... Jag berättar i morgon, okej? Jag behöver några dagar för att tänka. Det kan du väl förstå?

Johan (*oroligt*) – Några dagar...?

Patrik – Ja. Vi hörs.

Han lägger på.

Kristina – Jag är säker på att ert äktenskap klarar den här prövningen... och kanske till och med blir starkare av den.

Patrik – Jag har också legat med tandläkaren.

Kristina (*efter ett ögonblicks tvekan*) – Där ser du. Då är det ju inte så farligt...

Johan stirrar häpet på henne.

Kristina (*till Patrik*) – Och en sak till! (*Till Johan.*) Ska vi berätta?

Johan – Vadå?

Kristina – Det är jag som är gravid, Patrik!

Johan – Ja, just det.

Kristina – Visst är det en god nyhet?

Johan – För dig är den goda nyheten att din fru inte är gravid med din älskares barn.

Kristina – Nej, men efter allt som hänt oss i dag också... Johan och jag pratade just om det. Det viktiga är att hålla ihop, vad som än händer. Att ta sig igenom problemen... tillsammans. Pengar är trots allt inte det viktigaste i ett förhållande.

Patrik – Pengar?

Kristina *(till Johan)* – Ska vi berätta det också? *(Johan svarar inte, helt knäckt.)* Du vet resväskan jag lånade dig när du skulle till Malmö...

Patrik – Den falska Vuitton-väskan.

Kristina – Det låg en lott i den...

Patrik *(frånvarande)* – Jaha, en lott...

Kristina – Vi fick veta på tv i kväll att vi hade rätt nummer...

Patrik – Hur mycket?

Johan – Sexhundra miljoner.

Patrik – Oj... det var inte lite.

Kristina – Så den lotten lär vi aldrig få se igen.

Johan – Om inte isbjörnen som fick tag på min väska går till ett Svenska Spel-ombud och löser in jackpotten själv.

Kristina – Ser du? Vi förlorar sexhundra miljoner på lotto, men vi får ett barn som vi inte längre trodde var möjligt!

Johan – Du vet vad man säger: otur i spel, tur i kärlek...

Patrik – Jag är verkligen ledsen... Jag menar för de sexhundra miljonerna. Det är lite mitt fel.

Johan *(hotfullt)* – Lite...?

Kristina – Jag tror faktiskt att det är dags att gå och lägga sig nu. Kommer du, Johan?

Kristina drar med sig Johan mot sovrummet. Patrik blir ensam kvar. Han går ut på balkongen och tänker. Sedan tar han fram mobilen och slår ett nummer.

Patrik – Hallå...? Nej, jag är inte död... Förlåt att jag gör dig besviken igen, svärmor. Kan jag få prata med Natalie? Tack... *(Efter ett ögonblick.)* Natalie? Det är Patrik. Jag har tänkt igenom det och... Ja, redan. Vad ska jag säga? Du brukar ju klaga på att jag tänker för långsamt. Så jag säger det direkt: jag kommer aldrig kunna förlåta att du låg med min tandläkare. Jag vill skiljas, Natalie... Ja, jag vet, jag är en skitstövel... Ja, jag vet, din mamma har redan sagt det... Okej, min tandläkare skickar skilsmässopapperen i morgon... Ja, min advokat. Var det inte det jag sa? Bra. Dra åt helvete du också... God natt, Natalie.

Patrik lägger på, tänker efter och tar sedan upp lotten ur skjortfickan och tittar på den.

Patrik – Sexhundra miljoner... Kristina har rätt. Det är inte ens morgon än och jag ser redan mycket klarare... *(Inser på riktigt.)* Sexhundra miljoner kronor! *(Handen börjar darra. Lotten glider ur fingrarna och landar på balkongräcket.)* Fan... Nej... Det är inte sant... Helvete!

Han börjar febrilt klättra över balkongräcket. Plötsligt halkar han, skriker till, tappar balansen och scenbilden fryser i samma ögonblick som han börjar falla.

Svart.

Som i en dröm hörs ett inspelat samtal.

Johan – Vad kan man göra mot ödet...

Kristina – Ingenting...

Johan – Det är ändå otroligt...

Kristina – Ja... Han var den enda som inte var ombord på planet, och till slut blir Patrik ändå det enda dödsoffret i den där flygolyckan...

Johan – Har du ringt 112?

Kristina – Ambulansen borde vara här när som helst.

Johan – Tror du verkligen att han försökte ta livet av sig?

Kristina – Man ramlar inte bara från en balkong sådär...

Johan – Om han ändå hade målat min tavla. Då hade jag åtminstone kunnat hoppas att den steg i värde.

Ljudet av en ambulanssiren närmar sig.

Kristina – Där kommer de... Nu får vi äntligen veta om Patrik verkligen är död. Vi bor ju bara en trappa upp, trots allt.

Johan – Han ser väldigt död ut, eller hur?

Kristina – Mirakel händer.

Johan – Ja... Det är fredagen den trettonde!

Slut

Om författaren

Jean-Pierre Martinez föddes 1955 i Auvers-sur-Oise i Frankrike. Han började sin bana som trummis i flera rockband innan han arbetade med semiotik inom reklambranschen. Därefter blev han manusförfattare för tv och återvände senare till scenkonsten som dramatiker.

Han har skrivit omkring hundra tv-manus och **123 teaterpjäser**, däribland komedier som har spelats i många länder, såsom *Fredagen den 13:e* och *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez är idag en av de mest spelade samtida franska dramatikerna. Hans pjäser har översatts till ett stort antal språk och spelats i **mer än 100 länder** av såväl professionella teatrar som amatöresembler.

Hans pjäser finns tillgängliga på:

<https://jeanpierremartinez.net/>

Jean-Pierre Martinez företräds av den franska upphovsrättsorganisationen **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Upphovsrätt

Denna text är skyddad av upphovsrätten.

Texten till denna pjäs får laddas ner kostnadsfritt för läsning och personligt bruk. All reproduktion, publicering, bearbetning eller annan användning av hela eller delar av texten kräver författarens tillstånd, om inte annat följer av gällande lag.

Varje offentlig uppsättning av pjäsen, oavsett om den är professionell eller genomförs av en amatöresemble, kräver föregående tillstånd och betalning av tillämplig upphovsrättsersättning.

För att kontakta Jean-Pierre Martinez och ansöka om tillstånd att uppföra ett av hans verk:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avignon – oktober 2026

<https://jeanpierremartinez.net/>

Pjäsen kan laddas ner gratis